

I VÄNTAN PÅ UTBROTT

I projektet «Hillbilly heroin, honey» har Hannah Modigh fotograferat unga påverkade män i den lilla fattiga amerikanska staden S:t Charles. Bildserien gav henne nyligen Scanpix stipendium på 25 000 kronor. Pengar hon ska använda till att åka till San Francisco för att göra research om prostitution bland unga män.

TEXT **ELIN PARMHED** FOTO **HANNAH MODIGH**

Staden S:t Charles i den amerikanska södern präglas av fattigdom och brist på drömmar, inte bara nu utan även historiskt sett. De unga männen i staden har förväntningar på sig att vara försörjare och macho, men det finns inga jobb och de flesta bor hemma hos sina föräldrar. Och ofta är de påverkade av vad de själva kallar «Hillbilly heroin» – en billig smärtstillande drog som gör dem än mer avtrubbade.

– Jag drogs till deras problematik, säger Hannah Modigh. Det finns något oskuldsfullt och androgynt hos unga män som jag tycker är spännande och det blev en bra kontrast mot den här ganska hårda bakgrunden med fattigdom.

Hannah fastnade för de unga människors uttryck – sorgsenheten kom fram mer hos dem än hos de andra i staden. Även om känslorna ligger mer under ytan. I staden finns det många innestängda känslor och de är vana vid att ha

mycket smärta omkring sig.

Fångar en stämning

I sina bilder har Hannah försökt fånga stillheten innan känslorna bryter ut.

– Ofta är det mer intressant innan någon börjar gråta, säger Hannah. Det är som att det ligger och darrar, som ett glas som är på väg att spricka.

Bilderna visar inte enbart människorna utan även den vackra naturen. Kontrasten mellan den fina naturen och de lite hårdare porträtten berättar också en historia. I landskapet finns även en känsla som är gammal och genuin.

– Sen ville jag inte ha för mycket miljö runt personerna, jag ville att deras blick skulle komma fram.

En serie bilder behöver också pauser – bilder där ögat får vila. Det gäller kanske framför allt Hannahs projekt där hon vill förmedla stämningen av att det inte händer någonting

i den här staden.

– Tiden går runt som en cirkel. Som de lever nu levde deras farföräldrar – skillnaden är inte så stor.

Den enda gången de unga männen i S:t Charles lever ut är på nätterna. Då under berusning. För Hannah var det ytterligare en anledning till att bryta bildflödet med de stilla bilderna på naturen. För att ännu mer visa på vakuumet och tristessen som finns där.

– Jag vill också att man ska kvävas lite av att det inte finns några känslor i bilderna. Alla har ett aning instängt uttryck och säger inte någonting.

Först slås man av det vackra och genuina landskapet. När man tittar vidare kommer andra tankar och frågor upp till ytan. Det händer ingenting. Är det så här instängt?

– Det är lite att de lägger som ett lock på sina känslor.

För att förstärka tidlösheten ligger en mjölk-

Gruppfotot är från 2006, men skulle lika gärna ha kunnat vara 50 år gammalt. Inte mycket har förändrats i den lilla staden S:t Charles och Hannah arbetade mycket med att fånga känslan av tidlöshet i bilderna.

aktig hinna över en del av bilderna. Egentligen är det bara kläderna som avslöjar att bilderna inte är tagna för länge sedan.

FBI-agent

Hannah spenderade drygt två månader i S:t Charles för att genomföra projektet. Skyltar med «no trespassing» och hundar som stod fastkedjade utanför husen var en vanlig syn. Misstänksamheten mot folk utifrån blev inte bättre av att ett tv-program om staden sändes medan Hannah var där. S:t Charles hade då, för två år sedan, den största försäljningen av den illegala drogen «Hillbilly heroin».

– Det gick ett rykte om att jag var undercover från FBI, att jag skulle låtsas vara fotograf för att samla in information om dem. Men det var mest gamla gubbar som trodde det och fortfarande tror det. Det var ganska absurt.

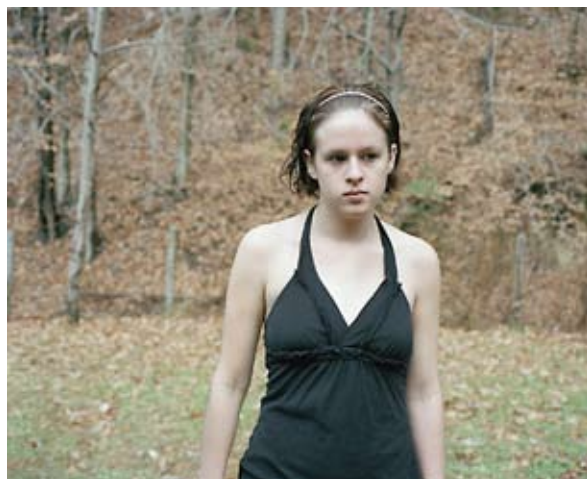
Men de flesta hade inga problem med att Hannah var där och fotograferade. Och många gånger pratade hon bara med dem och lämnade kameran åt sidan.

– De visste att jag var där som fotograf, men det kändes aldrig som att det var ett problem.

När man fotograferar människor som är utsatta bygger mycket på att skapa ett förtroende mellan fotografen och den som blir fotograferad. Och att visa respekt.

– Bilderna kan bli närgångna för att jag lärt känna dem. Man får inte bara utnyttja dem som objekt. När jag tittar på bilderna känns det lite som ett familjealbum. Jag levde väldigt tätt med dem.

Känslorna ligger under ytan, på väg att bryta fram, men ändå inte. Istället får det fortsätta bubbla under ytan.

Miljöbilder på den vackra naturen i Virginia, Usa, varvas med porträtt.

Vid ett tillfälle åkte hon med några av dem till Tennessee för att gå på disko. En kille sålde alla sina tv-spel för att kunna följa med och dricka några öl.

– Då förstår man att de har sjukt dåligt med pengar, men den här killen ville ändå följa med.

Låter sig inte bli rädd

Först bodde Hannah på ett motell i en stad i närheten som egentligen bara bestod av lastbilsförare på genomresa. Stundtals var hon helt ensam på motellet och det hände att hon blev förföljd.

– Det var riktigt läskigt. Sen bytte jag motell och det var ... okej. Jag hade en mikrovågsugn.

När hon tog emot Scanpix stipendium på 25 000 kronor för sitt projekt «Hillbilly heroin, honey», handlade motiveringen bland annat om att Hannah var modig.

– Jag tycker det är viktigare att göra saker än att inte våga. Jag låter mig inte bli rädd.

Hon har alltid tvingat sig själv att göra saker som att resa helt själv runt om i världen. Hon har också fotograferat hemlösa

KAMERAUTRUSTNING

Till projektet «Hillbilly heroin, honey» använde Hannah en Mamiya 7 och filmen Kodak Portra NC. För nattbilderna gick det däremot inte att använda Mamiyan på grund av mörkret. Då använde hon istället en Olympus-kompakt.

– Men det var också för att skapa atmosfären på nätterna när det var en ganska rå stämning, berättar Hannah.

För sina frilansuppdrag åt tidningar använder hon Canon 5D.

I november förra året fick Hannah Scanpix stipendium på 25 000 kronor. Motiveringen löd:

«Modigt. Hannah har med råge visat på sitt mod genom att välja att skildra unga män i sårbara, utsatta situationer.

Genom att ställa sin empati och sitt fotografiska kunnande till förfogande ger Hannah dessa unga män en möjlighet att berätta sin historia samt att hon bygger vidare på en tradition, en dokumentär anda, där man berättar om sin samtid.

I «Hillbilly heorin, honey» lyckas hon mycket väl i sitt uppsåt att förmedla, som hon själv uttrycker det, «en laddning i stillheten, en energi under ytan».»

Variationen och urvalet av bilder i «Hillbilly heroin, honey» handlar om attfånga stämningen som fanns i St Charles.

och prostituerade i Köpenhamn, vilket gjort henne mindre rädd för den typen av utsatta människor.

–Människor kan vara obehagliga när de är påverkade, men det är ändå människor. De kanske ser läskiga ut, men de är inte det. Men jag kanske är avtrubbad.

Inspireras av uttryck

Det viktiga med bilder för Hannah är att man känner någonting. Teknik eller bilder som bara är vackra är inte lika intressanta. Kontrasterna mellan det vackra och det fula ger något mer. Som exempel tar hon upp fotografen Richard Billinghamns bok «Ray of laugh» där han riktat kameran mot sin familj.

–Föräldrarna dricker väldigt mycket och det är tufft runt omkring, men det finns otroligt mycket

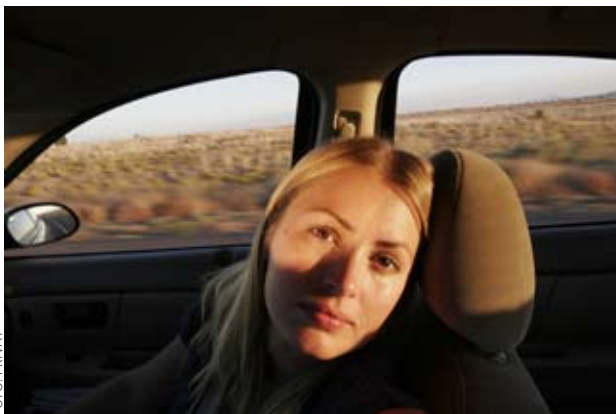
kärlek i de bilderna. Det är fint att det inte bara är på ett sätt. Jag har väldigt svårt för bilder som ska fejka en hårdhet som inte finns.

Överlag inspireras Hannah mer av fotografiska projekt än av fotografer. Precis som med boken «Ray of laugh». Eller som med Trine Söndergaards «Now that you are mine» om prostituerade i Köpenhamn.

–Hon är jordnära. Hellen van Meene tycker jag också om. Hon är väldigt konstnärlig, men har fina uttryck i sina bilder. De är väldigt allvarliga och lite absurda.

En egen bild av verkligheten

Som många fotografer började Hannahs fotointresse med att hon fick en systemkamera av sin mamma när hon var 13 år. Sedan dess har hon vetat

HANNAH MODIGH

Ålder 28 år.

Gör Frilansfotograf.

Utbildning Nordens Fotoskola – Biskops-Arnö. Projektet «Hillbilly heroin, honey» var hennes slutprojekt där 2006. Har tidigare gått på Fatamorgana i Köpenhamn.

Övrigt Scanpix stipendium på 25 000 kronor (december 2008).

Webbsida www.hannahmodigh.com

Nattbilderna är fotograferade med en Olympus-kompakt. Dels för att fånga det lite ruffigare livet de mörka timmarna, men också för att Mamiyan inte klarade av det mörka ljuset.

att det var fotograf hon skulle bli. Men hon har inte stressat fram.

– Jag tog det lugnt efter gymnasiet och gjorde andra saker. Eftersom jag visste vad jag skulle göra behövde jag inte stressa. Fotograferandet kommer att vara med mig hela livet – därför kan jag göra avbrott i det emellanåt också.

I fotograferandet lockar det verkliga. Det iscensatta intresserar henne inte så mycket. Inte just nu i alla fall.

– Nu gillar jag att ta del av andra människors liv, men ändå skapa min bild av det. Jag är inte så mycket för att rikta kameran mot mig själv. Sen kan ju den man fotograferar spegla en själv.

Hon menar att det kanske är därför man söker sig till vissa människor, för att man känner igen stämningen eller känslan. *Varför tror du då att du valt*

att fotografera unga män i utsatta situationer?

– För att jag känner igen den här känslan när man inte är så utåtriktad med sina känslor. Män är mycket mer så att de stänger in sig och jag kan känna igen det. Det finns nog många småstäder i Sverige med liknande problematik som S:t Charles.

2009 blir ett hektiskt år. I januari åker Hannah till San Francisco för att göra research om unga prostituerade män. Det är inte direkt en fortsättning av «Hillbilly heroin, honey».

– När jag gjorde det här projektet utmejslades det mer vad jag ville göra – fotografera unga män i utsatta situationer. Det är som att jag fått lusten att fortsätta fotografera av det. Sen får man se vad det blir – det kanske går åt helvete. Men gör man något som man är intresserad av kan man ändå känna att man gjort någonting av sitt liv. ■